

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344022080/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

gale mig, om De ikke skulde haft Lov at betale den til sidste Centime, Klodsmajor!»

Jeg husker Natten og Festen, som fulgte efter Scenen i Kaféen. Sammen med nogle Venner, deriblandt Antonius, var jeg med til at hædre den fattige Berømthed, som ogsaa – i Følge Ladislas – hørte til dem, der *skriver ganske net*.

En livslysten Pariserinde, rig og dejlig – ægteviet til en melankolsk Skribent – havde faaet Ideen til Festen og stod i Spidsen for den.

I sin Vogn ankom Ladislas. Noget var gaet ham imod den Aften – under Paaklædningen; han havde glemt sin vanlige Ærbødighed for Kunsten hjemme i Toiletteæskens og tog stadig fejl af Tonen. Men den verdensindsiddende Digterfrue var ved at le sig ihjæl over Ladislas' Morsomheder.

Ladislas betalte megen Vin, og da den gik ham selv til Hovedet, naaede han saa vidt omsider, at han med smaa, spydige Taler plagede selve Æresgæsten:

«Undskyld Hr. . .!» sagde Ladislas i en opstyltet Tone, med forkert Udtale af Navnet, idet han tog sig til sit hvidstivede Bryst. «Undskyld Hr. . .!» Han stødte skødesløst sit Glas til Digterens og gentog Navnet i ny Radbrækning. «Maa man have den sjældne og udsøgte Ære?»

Og med flydende Tunge efterplaprede han de allerhøjtideligste Talemaader, som en lapset, ung Verdensmand, der kan gaa ind i alle mulige Roller, tale bondsk med Bønder og gøre sig populær mellem Genier og Droskekuske.

Den fejrede Digter smilte godmodigt. Alle Franskmænd smilte, som beskedne, ikke forvante Talenter, der godt ved, at de er dumme til Hverdag.

Og Festens Værtinde, selv en Digters Hustru, væltede sig i Latter, som skulde hendes slanke, overdaadige Legeme sprænge den sorte Silke. Lo med en Stemme, der høj og klinger brast frem mellem de hvide Tænder og de mørkerøde Læber. Lo med Umaadelighed . . . som i et svimlende Taarn en mægtig, lossluppen Klokke. Og i Hendaanselsen mellem to Latteranfald klinkede hun naadigt med den djærve Ladislas, med Befrieren Ladislas. Imidlertid stod Manden med Haanden paa hendes Stoleryg, bekymret og alvorlig som ved et Sygeleje. Ja hun var i sit Es nu, mellem Genierne. En Pariser-Verdens-

dame, der kommer paa et Marked og nedlader sig til at køre i Karusel, finder først Sporten morsom, naar en Naborytter med de fornødne, vittige Synsmaader gør hende Selskab.

Da jeg saa' paa Antonius, opdagede jeg, at han kogte af Harme. Ladislas opdagede det samme; thi pludselig kom han paa sin tilfældige, ligesom undskyldelige Maade til at vrænge ad Navnet Antonius.

Antonius stak sin Haand ned i Lommen, trak et Visitkort op og rakte ham:

«Vil De læse, hvad jeg hedder.»

«Stormklokken» holdt med ét op at klemte. Pariserinden gjorde store Øjne. Og alle rundt om tav ganske stille. Mon Antonius ikke vidste, at denne Afleveren Visitkort efter fransk Skik betød en Udfordring?

Antonius saa taalmodig paa Ladislas, der fik travlt med at lede efter sine egne Kort. Den flotte Ladislas undersøgte alle Lommer, men lod ikke til at finde noget. Han rystede paa Hovedet, og stadig med Antonius' Kort i venstre Haand gik han bort til den anden Ende af Salonen.

Noget efter kom han tilfældig hen til Violinisten, stak ham med et høfligt og pertentligt Buk hans Kort tilbage og sagde dæmpet, i en helt rimelig og menneskelig Tone:

«Glem min Kaadhed. Jeg tænkte jo ikke paa at fornærme Dem ... Med Dem tør jeg s'gu ikke slaas.»

... Pariserinden vedblev at skotte nysgærrigt til den unge danske. Da Sagen jævnedes, smilte hun lidt paa Antonius' Bekostning og gav i Grunden Ladislas Ret. En Duel – Narrestreger! Sejren tilhører den kloge, som afvæbner uden Vaaben.

Netop den Aften begyndte Venskabet mellem Antonius og Ladislas.

Ladislas vidste paa tusind Maader at vinde og opmuntre Folk, og da han havde genfundet lidt af sin muntre Ligevægt, vovede han sig hen til Antonius for at betro ham, hvad Pariserinden lige havde sagt om ham: at han var en «sand Juvvel» – *mais c'est un vrai bijou*.

Antonius lo højt og lystig:

«Mit Speck fångt man Mäuse!»

Men det smigrede ham, og han saa' fra nu af mere end nødvendigt hen til den smukke Dame. Antonius havde lige faaet Brev om, at